

van „ancient contemporaneous stocks of Dixinae and Culicinae”, een originele, maar naar het mij voorkomt ook wel een exclusieve opvatting.

Overigens is het met de Anophelini in het bestudeerde gebied merkwaardig gesteld. Als ze werkelijk zo'n oude groep voorstellen, zou men redelijkerwijs kunnen verwachten een aantal ervan als relict aan te treffen in bv. Nieuw-Zeeland of in de Fidji-Tonga-Samoa groep. De tot nu toe gevonden Anophelinen, beperkt tot de Salomons-eilanden en de Nieuwe Hebriden, behoren tot een klein aantal soorten, die waarschijnlijk als een tamelijk recente infiltratie uit het Papoeese gebied dienen te worden beschouwd. Ook een andere oude tak der familie, (de Toxorhynchitini) ontbreekt geheel in de inheemse fauna.

Zeer belangrijk lijkt mij BELKIN'S uiteenzetting over het grote belang van het bestuderen van alle ontwikkelingsstadia, vroege larven en poppen niet uitgezonderd. Het blijkt dat juist deze, doordat ze veel conservatiever zijn in hun morfologische kenmerken dan de adulten, beter verwantschappen kunnen illustreren dan de laatste, niettegenstaande er vele secundaire, adaptieve kenmerken bij larven en poppen tot ontwikkeling zijn gekomen.

Op pag. 17 wordt, een beetje weggestopt in de tekst, een m.i. zeer bruikbare indeling van de Culicinae gegeven, waarvan de meest ingrijpende vernieuwingen zijn het onderscheiden van 12 gelijkwaardige tribes in de subfamilie, het losmaken van de Aedomyiini uit de oude *Mansonia-Theobaldia* groep van EDWARDS en het plaatsen van de Toxorhynchitini als een tribus met verbindingen naar de Sabethini.

Deel II bevat geen tekst, doch bestaat geheel uit verspreidingskaarten en illustraties van de hand van Charles L. HOGUE; ze zijn zonder meer voortreffelijk te noemen.

Samenvattend lijkt me dit boek, ondanks zijn „voorlopige” karakter, niet alleen een zeer belangrijke bijdrage tot de kennis van de Culicidae, maar ook een stimulerende bijdrage tot een inzicht in het ontstaan en de ontwikkeling van de fauna van dit merkwaardige gebied, hoewel waarschijnlijk niet iedereen het met alle theorieën van de auteur eens zal zijn.

De uitgave is typografisch uitstekend verzorgd, het formaat is kloek, de prijs (\$ 20.—) mag, gezien het gebodene, verrassend worden genoemd. — J. VAN DEN ASSEM.

Vlinders in de sneeuw. Dat men bij het vangen van insecten merkwaardige situaties kan beleven bleek mij weer eens op 9 maart 1962. Nadat de winter zich wekenlang in al haar gedaanten had getoond, kwam er eindelijk een dag, dat het kwik de kans kreeg flink omhoog te gaan, tot 10 graden wel. Zelfs de avond bleef vrij zacht en daar met deze eerste voorjaarssymptomen ook de vangdriften weer ontwaakten, spoedde ik mij naar de duinen bij Heemskerk om te zien of ook de vlinders deze lenteprikkels hadden gevoeld. En toen ik met de oppomplamp over de met sneeuw bedekte paden en door de duinvalleitjes liep, vlogen er zowaar tientallen *Erannis marginaria* F., enkele *Erannis leucophaearia* Schiff. en *Alsophila aescularia* Schiff. alsmede een aantal *Colostygia multistrigaria* Haw. (een copula hiervan hing aan een grashalm een decimeter boven de sneeuw). Op de stammen van eikebomen zaten talrijke *Operophtera brumata* L., waarvan een aantal in copula. Een pas uitgekomen *Phigalia pedaria* F. zat tegen een eikestam het moment af te wachten, dat zijn vleugels sterk genoeg zouden zijn om te gaan vliegen. Daar de grond rond de voet van dit eikje bedekt was met een sneeuwlaag, moet de vlinder dus na het uit de pop komen hier doorgekropen zijn.

Een zeldzame belevenis, als men een op de sneeuw neergestreken *marginaria* in de pot stopt, maar tevens een bewijs, dat de strijd tussen winter en lente weer langzaam maar zeker in het voordeel van de laatste gaat eindigen!

B. VAN AARTSEN, Dennelaan 215, Halfweg-Zwanenburg.
